

2. Наливайко Л. Р. Тлумачний термінологічний словник з конституційного права / Наливайко Л. Р., Беляєва М. В. – 2-е вид. допов. – Запоріжжя: Дніпровський металург, 2010. – 304 с.
3. Мала енциклопедія теорії держави і права / за заг. ред. Ю. Л. Бошицького. – К. : Вид-во Європейського університету, 2010. – 368 с.

ПОЛОЖЕННИЙ А. М.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри загальнотеоретичної юриспруденції

ЗАСОБИ КОМУНІКАЦІЇ У ПРОЦЕСІ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Комунікація є першоосною існування правового суспільства. Її роль у суспільному житті зростає з розвитком засобів комунікації, які набули неймовірних масштабів у ХХІ столітті. Синтез гарячих та холодних засобів комунікації [1, с. 14] з юриспруденцією у процесі формування новітніх методів впливу на індивідуальну правосвідомість покликаний кардинально змінити звичні способи вирішення нагальних проблем українського суспільства. Створення аудіовізуального образу наявної проблеми, впровадження у повсякденний спосіб життя суспільно ефективних та доцільних моделей типової поведінки. Популяризація ефективних моделей суспільної поведінки шляхом використання поширених засобів комунікаційних уважається ефективним методом впливу на підвищення рівня правової свідомості та правової культури. Залучення суспільних авторитетів до популяризації таких моделей поведінки.

Засоби комунікації мають усі необхідні можливості, з огляду на їх поширеність та масовий характер щодо ефективного впровадження фундаментальних ідей розвитку українського суспільства та України в цілому. Вплив засобів комунікації на суспільну правосвідомість має на меті сталий розвиток України у екологічній, економічній та соціальній сферах.

Глобальний характер наслідків недотримання фундаментальних принципів охорони навколишнього природного середовища призведе до катастрофічних змін у природі, які потягнуть за собою необхідність вжиття світовою спільнотою кардинальних мір спрямованих на їх подолання. Ефективність таких заходів буде прямо залежати від масштабу змін звичних для суспільства способів існування. В Україні першоосною таких впроваджень на практиці є закріплення даних принципів на законодавчому рівні та перейманні досвіду країн, що досягли найбільшого прогресу у відповідній сфері та мають схожі з Україною умови. На рівні суспільної правосвідомості сталий розвиток екологічної

складової полягає у популяризації екологічно безпечних норм сталої поведінки, найбільш ефективними та популярними методами поширених засобів комунікації, спрямованої на збереження навколишнього природного середовища.

Ефективне використання потенціалу сучасних засобів комунікації покращить існуючу ситуацію, а сталість її має забезпечитись формуванням певного способу мислення українського громадянина, який буде досягатися поширеними засобами комунікації на різних рівнях державної влади, місцевого самоврядування та міжособистісної комунікації у певному інформаційному просторі.

Наявність чіткого плану виходу з економічної кризи, яка існує в Україні на сьогоднішній день має базуватись насамперед на впровадженні ефективних методів кризового менеджменту на всіх рівнях державної влади економічного сектору. Впровадження будь яких рішень має базуватись на професіоналізмі та досвіду відповідальних спеціалістів, а також правовому закріпленню даних рішень.

Ефективна комунікація, загальний доступ до достовірних відомостей щодо стану економіки України має на меті змінити ставлення суспільства до ситуації в країні, усвідомлення власної відповідальності кожним громадянином, рекомендаційний характер та особиста переконаність у дотриманні певних моделей поведінки адресований популярними засобами комунікації підвищить рівень правової культури, а заохочення дотримання відповідного способу дій громадянами зробить можливим формування суспільної думки, що буде характеризуватися високим рівнем правової свідомості та уможливить широку суспільну підтримку ідеї сталого економічного, індивідуального та суспільного розвитку в цілому, на кшталт «Української мрії» за аналогією зі США.

Підвищення соціальних стандартів має прямий зв'язок з соціальним статусом держави, який закріплюється Конституцією України, а саме стаття 1 Конституції України проголошує «Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава.» [2]. Політика України спрямована на забезпечення та реалізацію цього соціального статусу, а засоби комунікації є ефективним інструментом впровадження сталого розвитку України в даному напрямку шляхом суспільного діалогу з державними органами всіх рівнів. Комунікація та реальна відкритість до діалогу значно наближує можливість ефективного вирішення питань пов'язаних із соціальною складовою проблем сталого розвитку. Регіональна специфіка та проблеми які мають загальнодержавний характер мають вирішуватись шляхом взаємно ефективного співробітництва, скорочення бюрократичної складової та сприяння держави у вирішенні повсякденних проблем незахищених верств населення шляхом створення нових можливостей на законодавчому рівні, залучення осіб зацікавлених у сприянні вирішення відповідних проблем державою.

Комунікація з даного питання з українським суспільством, бізнесом, міжнародними фондами та організаціями значно зменшить навантаження на державу у деяких аспектах здійснення ефективної соціальної політики. Практика започаткування міжнародних форумів та конференцій з залучення широкого кола осіб до вирішення ключових соціальних проблем зміцнить позиції України як соціальної держави.

Список використаних джерел

1. Маклюен Г. М. /Понимание медиа: внешнее расширение человека / Маклюен Г. М. // Центр фундаментальной социологии – 2003 р. – с. 14
2. Конституція України / Верховна Рада України // Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР – 1996 р.

КОРОТЯ А. М.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
здобувач кафедри загальнотеоретичної юриспруденції

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ СТАТУСУ ДРУЖИННИКІВ У КИЇВСЬКІЙ РУСІ

Актуальність теми дослідження пов'язана з проведенням в Україні воєнної реформи, одним з елементів якої є удосконалення правового регулювання прав та обов'язків військовослужбовців. При вирішенні цього питання значну допомогу може надати історичний досвід регламентації правового статусу дружинників Київської Русі. При цьому багато з особливостей, пов'язаних з правами та обов'язками дружинників у період існування Київської Русі є малодослідженими і потребують своєї подальшої розробки.

Аналіз публікацій показує, що фрагментарно дані питання розглядались в роботах І. Й. Бойка, Б. Д. Грекова, М. С. Грушевського, М. Л. Дювернуа, В. Й. Ключевського, Р. М. Лашенка, В. М. Лешкова, Б. О. Рибаківа, П. П. Толочка, В. С. Юшкова та інших авторів.

Метою роботи є дослідження правового регулювання прав та обов'язків дружинників в Київській Русі.

Викладення матеріалів дослідження необхідно почати з розгляду історії держави і права, суспільно-політичних відносин, які склалися в Київській Русі. Основні знання про цю державу науковці отримують з тексту «Повісті временних літ», Псковської судної грамоти, договорів з Візантією, князівських грамот, а також різних літературних творів у вигляді билин, сказань, в яких знайшли відображення деякі правовідносини. Перші згадки про існування дружини зафіксовані в